

Leo Trotskij

Frågan om den fackliga rörelsens enhet

(mars 1931)

På frågan om arbetarorganisationernas enhet finns ingen enkel lösning som är giltig för alla slags organisationer och i alla situationer.

Frågan kan besvaras mest kategoriskt för partiets vidkommande. Partiets fullständiga oberoende är en grundläggande förutsättning för revolutionär handling. Men inte ens denna princip kan på förhand ge något uttömmande svar på frågorna: När och under vilka förutsättningar måste det ske en splittring eller, tvärtom, en sammanslagning med en närstående politisk strömning? Sådana frågor avgörs från fall till fall på grundval av en konkret analys av utvecklingen och de politiska förutsättningarna. Det avgörande kriteriet är hur som helst behovet att det organiserade proletariats avantgarde, partiet, upprätthåller sin fullständiga självständighet och oberoende på grundval av ett klart handlingsprogram.

Men just denna lösning på frågan om partiet, inte bara tillåter, utan nödvändiggör i regel en helt annan hållning till frågan om enhet i arbetarklassens övriga massorganisationer: fackföreningarna, kooperativen, sovjeterna.

Alla dessa organisationer har sina egna – och inom vissa ramar oberoende – uppgifter och arbetsmetoder. För det kommunistiska partiet är dessa organisationer först och främst ett forum för revolutionär skolning av stora delar av arbetarklassen och för rekrytering av de medvetna arbetarna. Ju större massan är i en viss organisation, desto större möjligheter har det revolutionära avantgardet. Det är därför i regel inte den kommunistiska, utan den reformistiska flygeln som tar initiativ till splittring av massorganisationerna.

Det räcker att jämföra bolsjevikernas uppträdande 1917 med hur de brittiska fackföreningarna agerade under de senaste åren. Bolsjevikerna stannade inte bara kvar i samma fackföreningar som mensjevikerna, utan i vissa fackföreningar tolererade de en mensjevikisk ledning även efter oktoberrevolutionen, trots att bolsjevikerna hade den överväldigande majoriteten i sovjeterna. I de brittiska fackföreningarna däremot, driver man på initiativ av Labourpartiets ledare, ut kommunisterna inte bara ur labour-partiet, utan även när så är möjligt ur fackföreningarna.

Även i Frankrike splittrades fackföreningarna på initiativ av reformisterna, och det är ingen tillfällighet, att den revolutionära fackföreningsorganisationen, då den blev tvungen att existera självständigt, tog namnet *Unitaire*¹ (enhetsförbundet).

Kräver vi i dag att kommunisterna ska lämna CGT? Inte alls. Tvärtom måste den revolutionära flygeln i Jouhauxs konfederation (CGT) stärkas. Redan i och med detta visar vi, att splittringen av fackföreningsorganisationen på intet sätt är en principfråga för oss. Alla de ultravänsteristiska principiella invändningar som kan framföras mot fackföreningarnas enhet, gäller först och främst kommunisternas deltagande i CGT. Inte desto mindre måste varje revolutionär, som inte har förlorat kontakten med verkligheten, erkänna att uppbygget av kommunistiska fraktioner i de reformistiska fackföreningarna är en mycket viktig uppgift. En av uppgifterna för dessa fraktioner måste vara att försvara CGTU inför de reformistiska fackföreningarnas medlemmar. Det kan man bara göra genom att visa att kommunisterna inte vill att fackföreningarna splittras, utan tvärtom alltid är beredda att återupprätta fackföreningsrörelsens enhet.

¹ **Unitaire** (enhets-). Det namn som vänsterflygelns fackföreningssammanslutning i Frankrike antog var **Confédération Générale du Travail Unitaire** (CGTU), medan namnet på högerflygelns sammanslutning var **Confédération Générale du Travail** (CGT).

Om man så bara för ett ögonblick tror, att kommunister är tvungna att splittra fackföreningarna på grund av sin plikt att uppställa en revolutionär politik mot reformisternas politik, då kan man inte begränsa sig till enbart Frankrike. Man måste då kräva att kommunisterna oavsett styrkeförhållandena bryter med de reformistiska fackföreningarna och även bildar egna fackföreningar i Tyskland, i England, i USA osv. I vissa länder har kommunisterna faktiskt gjort detta. Vid speciella tillfällen lämnar reformisterna inget annat val. Vid andra tillfällen gör kommunisterna ett uppenbart misstag, när de ger efter för reformisternas provokationer. Men hittills har kommunisterna aldrig och ingenstans motiverat splittringen av fackföreningarna med att det principiellt är otillåtet att arbeta tillsammans med reformisterna i de proletära massorganisationerna.

Vi tänker inte behandla kooperativ, där erfarenheterna inte tillför något avgörande till vad som sagts ovan, utan ska ta sovjeterna som exempel. De uppstår under de mest revolutionära perioderna, när alla problem framstår knivskarpt. Kan man ens för ett ögonblick tänka sig att skapa kommunistiska sovjeter som en motvikt till socialdemokratiska sovjeter? Det skulle innebära att man tog död på själva sovjetidén. I början av 1917 var bolsjevikerna fortfarande en obetydlig minoritet i sovjeterna. Under flera månader – och det var en period där månader motsvarade år, om inte årtionden – tolererade bolsjevikerna en klassamarbetande majoritet i sovjeterna, trots att de redan representerade en överväldigande majoritet i fabrikskommittéerna. Även efter maktövertagandet tolererade bolsjevikerna slutligen mensjevikerna i sovjeterna, så länge de sistnämnda representerade en viss del av arbetarklassen. Det var först när mensjevikerna fullständigt hade misskrediterat och isolerat sig själva, och hade förvandlas till en klick, som de kastades ut ur sovjeterna.

I Spanien kan parollen om sovjeter redan inom en snar framtid i praktiken ställas på dagordningen. I så måtto som kommunisterna tar ett kraftfullt och djärvt initiativ skall själva bildandet av sovjeter (juntas), inte ses som något annat än ett tekniskt-organisatoriskt avtal med fackföreningarna och socialisterna om metoden och intervallerna för val av arbetarrepresentanter. Att under dessa förhållanden framföra idén om att man inte får arbeta med reformisterna i massorganisationerna skulle vara en av de mest katastrofala formerna av sekterism.

Hur kan en sådan hållning från vår sida gentemot de reformistiskt ledda proletära organisationerna gå ihop med vår värdering av reformismen som den imperialistiska borgarklassens vänsterflygel? Denna motsättning är inte formell, utan dialektisk, dvs. den härrör ur klasskampens själva förlopp. En avsevärd del av arbetarklassen (majoriteten i en rad länder) avvisar vår uppfattning av reformismen; i andra länder har de inte ens ställt sig denna fråga. Hela problemet består just i att leda massorna till revolutionära slutsatser på grundval av våra gemensamma erfarenheter med dem. Vi säger till de icke-kommunistiska och antikommunistiska arbetarna: ”I dag tror ni fortfarande på de reformistiska ledarna som vi anser vara förrädare. Vi kan inte och önskar inte påtvinga er vår uppfattning med makt. Vi vill övertyga er. Låt oss därför sträva efter att kämpa tillsammans och värdera metoderna och resultaten av denna kamp.” Detta betyder: Fullständig frihet för grupper inne i de förenade fackföreningarna, där fackföreningsdisciplinen gäller för alla.

Det kan inte finnas någon annan principiell hållning.

* * *

Kommunistiska förbundets [vänsteroppositionen i Frankrike] exekutivkommitté prioriterar för närvarande helt riktigt frågan om enhetsfronten. Detta är det enda sättet att hindra reformisterna, och framförallt deras agenter på vänsterflygeln, Monattes anhängare, från att ställa den

formella parollen om enhet i motsättning till klasskampens praktiska uppgifter. Vassart² har som motvikt mot den impotenta, officiella linjen fört fram tanken på en enhetsfront med de lokala fackliga organisationerna. Detta sätt att ställa frågan är korrekt, i den meningen att det under lokala strejker först och främst är en fråga om att samarbeta med lokala fackföreningar och speciella federationer. Det är likaså sant, att de lägre delarna av den reformistiska apparaten är mer känsliga för påtryckningar från arbetarna. Men det vore felaktigt att göra en principiell åtskillnad mellan överenskommelser med de lokala opportunisterna och med deras överordnade. Allt beror på de aktuella omständigheterna, på hur starkt massornas tryck är, och på karaktären av de aktuella uppgifterna.

Självfallet gör vi aldrig överenskommelser med reformister, oavsett om de är lokala eller centrala, till en oundgänglig förutsättning för kampen i varje enskilt fall. Vi orienterar oss inte efter reformisterna, utan efter de objektiva omständigheterna och massornas aktuella sinnesstämning. Samma sak gäller de krav som framförs. Det skulle vara ödesdigert att på förhand acceptera enhetsfronten på reformisternas villkor, dvs. på grundval av minimikrav. De arbetande massorna kommer inte att ta upp kampen för krav som de uppfattar som fantastiska. Om kraven däremot på förhand är alltför begränsade, då kanske arbetarna säger till sig själva: ”Det är inte värt mödan”.

Uppgiften består inte i att varje gång formellt föreslå reformisterna en enhetsfront, utan i att tvinga på dem omständigheter som på bästa möjliga sätt motsvarar situationen. Allt detta kräver en aktiv och manöverande strategi. I vilket fall som helst är det obestridligt att detta är det enda sättet på vilket CGTU till en viss grad kan mildra konsekvenserna av massornas uppdelning i två fackföreningsorganisationer, att den kan lägga ansvaret för splittringen på de som är de verkligt ansvariga, och framföra sin egen uppfattning om kampen.

Det säregna med situationen i Frankrike ligger i det faktum att två fackföreningsorganisationer har existerat var för sig under många år. Ställda inför rörelsens tillbakagång under de senaste åren har folk vant sig vid splittringen; mycket ofta har den helt enkelt glömts bort. Men när arbetarmassorna åter vaknar, kan man förutse att de oundvikligen kommer att återuppliva parollen om fackföreningsorganisationernas enhet. Om man tar i beaktande, att över nio tiondelar av det franska proletariatet står utanför fackföreningarna, är det uppenbart, att när detta återuppvaknande skjuter fart, då kommer trycket från de oorganiserade att växa. Med en korrekt politik skulle denna press vara till fördel för det kommunistiska partiet och CGTU.

Om en aktiv enhetsfrontspolitik skulle bli den främsta metoden i det franska kommunistpartiets fackföreningsstrategi under nästa period, så skulle det inte desto mindre vara fullständigt felaktigt att ställa enhetsfrontspolitiken i motsättning till fackföreningsorganisationernas enhet.

Det är helt obestridligt, att arbetarklassens enhet bara kan förverkligas på en revolutionär grundval. Enhetsfrontspolitiken är ett av medlen för att frigöra arbetarna från det reformistiska inflytandet och när allt kommer omkring att röra sig mot arbetarklassens verkliga enhet. Vi måste ständigt förklara denna marxistiska sanning för de avancerade arbetarna. Men ett aldrig så korrekt historiskt perspektiv kan aldrig i sig ersätta massornas levande erfarenhet. Partiet är förtruppen, men i sitt arbete, i synnerhet i fackföreningsarbetet, måste det kunna vända sig till eftertruppen. Det måste i själva verket visa arbetarna – en gång, två gånger, ja även tio gånger om så behövs – att det ständigt är redo att hjälpa dem att återupprätta fackföreningsorganisationernas enhet. Och på detta område förblir vi trogna den marxistiska strategins avgörande

² Vassart, Albert (1898-1958). En av det kommunistiska partiets ledare i de röda fackföreningarna, som efter att under den ”tredje perioden” ha varit en glödande ultravänster-anhängare bekämpade kommunistpartiets politik. I sin polemik betecknar KP-ledarna ibland Vassarts position som ”halv-trotskyistisk”.

princip: att kombinera kampen för reformer med kampen för revolution.

Vilken inställning har idag de två fackföreningskonfederationerna till enheten? För arbetarnas breda massa måste den förefalla fullständigt identisk. Det är sant att det administrativa skiktet i båda organisationerna förklarat att enhet bara kan uppnås "underifrån" på grundval av den egna organisationens principer. Genom att gömma sig bakom parollen om enhet underifrån, som lånats från CGTU, utnyttjar den reformistiska konfederationen arbetarklassens glömska och okunnigheten hos den yngre generationen, som inte vet något om Jouhaux, Domoulins och kompanis splittringsarbete. Monattes anhängare bistår samtidigt Jouhaux genom att ersätta arbetarrörelsens kampuppgifter med enbart en paroll om fackföreningsenhet. Som ärligt hovfolk riktar de alla sina ansträngningar mot CGTU för att från den rycka loss största möjliga antal fackföreningar, gruppera dessa kring sig själva och sedan ta upp förhandlingar med den reformistiska konfederationen på en jämlik fot.

Så vitt jag kan bedöma från det material som jag har tillgång till, har Vassart uttalat sig för att kommunisterna själva ska framföra parollen om en sammanslagningskongress mellan de två fackföreningskonfederationerna. Detta förslag avvisades kategoriskt; förslagsställaren anklagades för att ha gått över till Monattes ståndpunkter. Då jag saknar information är jag oförmögen att fördjupa mig i denna diskussion. Men jag anser inte att det finns någon anledning för de franska kommunisterna att överge parollen om en sammanslagningskongress. Tvärtom.

Monattes anhängare säger: "De är båda splittrare, den ene lika mycket som den andre. Det är bara vi som är för enhet. Arbetare stöd oss." Reformisterna svarar: "Vi är för enhet underifrån", dvs. "vi" kommer storsint att tillåta arbetarna att återvända till vår organisation. Vad har den revolutionära konfederationen att säga om detta? "Det är inte för inte som vi kallar oss själva för *enhets*-konfederationen. Vi är beredda att åstadkomma enhet i fackföreningsrörelsen redan i dag. Men för att uppnå detta har inte arbetarna någon användning för skumma hovmän, som inte har någon fackföreningsorganisation bakom sig, och som lever på splittringar som maskar på ett varigt sår. Vi föreslår att man förbereder, och efter en specificerad period, genomför en sammanslagningskongress på grundval av demokrati i fackföreningarna."

Detta sätt att ställa frågan skulle omedelbart rycka undan marken under fötterna på Monattes anhängare, en fullständigt steril politisk gruppering, som dock är i stånd att sprida stor förvirring i proletariats led. Men kommer inte likvideringen av denna grupp av mäklare stå oss för dyrt? Man kommer att invända att ifall reformisterna verkligen samtycker till en enhetskongress, så kommer kommunisterna att bli i minoritet, och CGTU måste då lämna över sin plats till CGT.

Sådana argument kan bara låta övertygande för en facklig vänsterbyråkrat som kämpar för sitt eget "oberoende" samtidigt som han glömmer bort perspektivet och uppgifterna för rörelsen som helhet. Även om den revolutionära flygeln för en tid skulle förbli i minoritet, så kommer enheten mellan de två fackföreningskonfederationerna efter relativt kort tid att visa sig vara fördelaktig för just kommunismen och bara för kommunismen. Enheten mellan konfederationerna skulle medföra en betydande tillströmning av nya medlemmar. Tack vare detta skulle krisens verkningar avspeglas sig innanför fackföreningarna på ett mer djupgående och avgörande sätt. Inom ramen för den framstigande nya vågen, skulle vänsterflygeln kunna inleda en avgörande kamp för att erövra den förenade konfederationen. Bara sekterister eller funktionärer, inte proletära revolutionärer, kan föredra en säker majoritet i en snäv och isolerad fackföreningskonfederation i stället för oppositionsarbete i en bred och verklig massorganisation.

För en tänkande marxist är det helt uppenbart, att en av orsakerna som bidragit till de enorma misstag som CGTU-ledningen har begått, var att folk som Monmousseau, Semard och andra utan teoretisk förberedelse eller revolutionär erfarenhet utan vidare kunde proklamera sig

själva som ”herrar” i en oberoende organisation, och följaktligen hade möjlighet att experimentera med den efter Lozovskijs, Manuilskijs och kompanis order.³ Det är obestridligt, att om inte reformisterna vid en viss punkt hade splittrat konfederationen, då skulle Monmousseau och Co kunnat räkna med bredare massor. Redan detta faktum borde ha bromsat deras byråkratiska äventyrspolitik, Detta är orsaken till att fördelarna med enhet i nuvarande situation, idag skulle ha varit mycket större än nackdelarna. Om den revolutionära flygeln i en förenad konfederation med cirka 1 miljon arbetare, förblir i minoritet under ett eller två år, då kommer dessa två år otvivelaktigt att vara mer fruktbara för att skola inte bara de kommunistiska fackföreningsmännen utan hela partiet, än fem års ”oavhängigt” sicksackande i ett CGTU som försvagas alltmer.

Nej, det är inte vi, utan reformisterna, som bör frukta facklig enhet. Om de går med på en enhetskongress – inte i ord utan i praktiken – då kommer arbetarrörelsen i Frankrike att kunna lämna sin återvändsgränd. Men det är just därför som reformisterna inte kommer att gå med på detta

Förhållandena under krisen skapar stora problem för reformisterna, först och främst i fackföreningsfrågan. Det är därför de måste gömma sig bakom sin vänsterflygel; det är enhetens mäklare som erbjuder dem detta skydd.

Att avslöja reformisternas splittringsarbete och Monatteanhängarnas snyltande är nu en av de viktigaste och nödvändigaste uppgifterna. Parollen om enhetskongressen kan i mycket hög grad bidra till att lösa denna uppgift. När Monattes anhängare talar om enhet, riktar de denna paroll mot kommunisterna; när CGTU själva föreslår en väg till enhet, kommer den att rikta ett dödligt slag mot Monattes anhängare och försvaga reformisterna. Är det inte uppenbart?

Det är sant att vi på förhand vet att reformisternas motstånd kommer att medföra att parollen om enhet inte för närvarande kan ge de stora resultat som skulle uppnås vid verklig enhet mellan fackföreningsorganisationerna. Men ett mer begränsat resultat kommer otvivelaktigt att kunna uppnås om kommunisterna för en korrekt politik. De breda arbetarmassorna kommer att se vem som verkligen är för enhet och vem som är emot, och kommer att övertygas om att de inte har någon användning av mäklarnas tjänster. Der råder ingen tvivel om att Monattes anhängare i det långa loppet kommer att reduceras till ingenting, CGTU kommer att känna sig starkare, och CGT svagare och mer instabilt.

Men om det är så sakernas tillstånd ligger till, innebär det då inte att det bara krävs en manöver snarare än att få till stånd en effektiv enhet? Denna invändning kan inte skrämna oss. Detta är det sätt på vilket reformisterna bedömer hela vår enhetsfrontspolitik, de förklarar att våra förslag är en manöver bara därför att de själva inte vill leda kampen.

Det skulle vara helt felaktigt att göra en principiell åtskillnad mellan enhetsfrontpolitiken och förslaget om en sammanslagning av fackföreningsorganisationerna. Förutsatt att kommunisterna bevarar sitt partis, sin fackföreningsfraktions, hela sin politiks fullständiga oberoende, så är sammanslagningen av konfederationerna inget annat än en variant av enhetsfrontpolitiken, en mer utvecklad och bredare form. När de förkastar vårt förslag, förvandlar reformisterna det till en ”manöver”. Men från vår sida är det en legitim och absolut nödvändig ”manöver”; det är den slags manöver som skolar de arbetande massorna.

* * *

Vi säger det än en gång: Kommunistiska förbundets exekutivkommitté agerar helt korrekt när det enträget upprepar att aktionsenhet inte kan skjutas upp tills sammanslagningen av fack-

³ Lozovskij, Manuilskij och Co. A. Lozovskij var ordförande i Röda Fackföreningsinternationalen (Profintern). Dmitrij Manuilskij (1883-1959) var ordförande för Komintern från 1929 till 1934, dvs. under den ”tredje perioden”.

föreningsorganisationerna. Denna idé måste fortsätta att utvecklas som hittills, förklaras och tillämpas i praktiken. Men det utesluter inte plikten att djärvt, vid en bestämd och väl vald tidpunkt, framföra frågan om sammanslagning av konfederationerna (eller t o m av enbart enskilda federationer).

Hela frågan gäller om den kommunistiska ledningen är i stånd till att genomföra en så djärv manöver. Det får framtiden utvisa. Men om (kommunist)partiet och CGTU:s ledning vägrar att följa Förbundets råd idag – vilket är det troligaste – kan det mycket väl hända, att de blir tvungna att följa det i morgon. Det är onödigt att tillägga, att vi inte gör fackföreningsenheten till en fetisch. Vi skjuter inte upp frågan om kamp, tills enheten är uppnådd. För oss handlar det inte om ett universalmedel, utan om en lektion i speciella avgörande saker, som de arbetare, som har glömt eller inte känner till det förgångna måste lära sig.

Vi ställer naturligtvis inte upp några principiella villkor för att delta i enhetskongressen.

När enhetens hovfolk, som inte skäms för billiga fraser, säger att en förenad konfederation måste baseras på klasskampens princip osv, leker de med ord i opportunisternas intresse. Som om man på allvar skulle kunna be Jouhaux och Co. att – med hänvisning till enhet med kommunisterna – beträda klasskampens väg, som dessa herrar medvetet har övergett med hänvisning till enhet med bourgeoisin. Och vad menar dessa mäklare själva, alla dessa Monatte-, Zyromsky- och Domoulin-typer, med ”klasskamp”? Nej, vi är ständigt beredda att stå för fackföreningsenhet, inte för att (med hjälp av kvacksalvaraktiga formler) ”korrigera” kapitalets lakejer, utan för att slita bort arbetarna från deras förrädiska inflytande. De enda villkor vi har ställt upp har karaktären av organisatoriska garantier för fackföreningsdemokrati, först och främst minoritetens rätt att kritisera, naturligtvis under förutsättningen att de underordnar sig fackföreningsdisciplin. Vi ber inte om något annat, och vi för vår del lovar inget mer.

Låt oss tänka oss att [kommunistiska] partiet följer vårt råd – även om det inte sker omedelbart. Hur borde dess centralkommitté då agera? Först av allt skulle den bli tvungen att inom partiet förbereda en kampanjplan, att i ljuset av de lokala fackföreningsförhållandena diskutera den i alla fackföreningsfraktioner, så att parollen om enhet effektivt kan framföras samtidigt ovanifrån och nerifrån. Först efter ett noggrant förberedelsearbete, efter att ha eliminerat alla tvivel och alla missförstånd i sina egna led, skulle CGTU-ledningen vända sig till den reformistiska konfederationens ledning med konkret utformade förslag om att bilda en paritetskommission för att förbereda – under en period av exempelvis två månader – sammanslagningskongressen till vilken alla landets fackföreningsorganisationer måste ha tillträde. Samtidigt vänder sig alla lokala CGTU-organisationer till lokala CGT-organisationer med samma förslag, formulerat precist och konkret.

Kommunistpartiet skulle genomföra en bred agitation i hela landet, där man stödde och förklarade CGTU:s initiativ. Under en viss tid måste uppmärksamheten hos bredast möjliga delar av arbetarklassen, först och främst bland CGT-arbetarna, inriktas mot den enkla idén, att kommunisterna föreslår en omedelbar sammanslagning av fackföreningsorganisationerna. Oavsett vilken hållning reformisterna intar, vilka knep de tillgriper, kommer kommunisterna att vinna på en sådan kampanj, även om deras förslag i denna första omgång inte blir mer än en demonstration av deras inställning.

Kampen för en enhetsfront upphör inte för ett ögonblick under denna period. Kommunisterna fortsätter att angripa reformisterna i provinserna och i centrum, på basis av arbetarnas stigande aktivitet, förnyar sina erbjudanden om gemensam kamp på grundval av enhetsfronten, avslöjar reformisterna och stärker sina egna led osv. Och det kan mycket väl hända, att kommunisterna inom sex månader, ett eller två år, blir tvungna att upprepa sitt förslag om en sammanslagning av de två fackföreningskonfederationerna och således sätta reformisterna

i en ännu vanskligare situation än första gången.

En verklig bolsjevikisk politik måste just ha en sådan karaktär. Den måste modigt gå på offensiven, samtidigt som den genomför en manöver. Enbart på detta sätt kan rörelsen undgå stagnation, befrias från parasitära formationer, och arbetarklassens utveckling fram mot revolutionen påskyndas.

Det ovanstående förslaget har ingen mening och kan inte lyckas, med mindre än att initiativet kommer från CGTU och kommunistpartiet. Förbundets uppgift består naturligtvis inte i att på egen hand framföra parollen om en enhetskongress, att ställa sig själv både mot CGTU och CGT. Förbundets uppgift är att pressa det officiella [kommunist]partiet och CGTU fram mot en djärv enhetsfrontspolitik och sporra dem att – på basis av denna politik – vid en lämplig tidpunkt, och i framtiden kommer det att komma många sådana tillfällen, genomföra en avgörande offensiv för en sammanslagning av fackföreningsorganisationerna.

För att fullgöra sina uppgifter gentemot [kommunist]partiet, måste Förbundet – och det är dess första plikt – bringa ordning i sina egna led i fackföreningsrörelsen. Denna uppgift kan inte senareläggas. Den måste lösas, och den kommer att bli löst.

25 mars 1931.

Översättning: *Martin Fahlgren*